

»Ali si jo včeraj videl?«

»Koga?«

»Dobravčevo!«

»A! Tisto prismo! — Nisem!«

»Poglej v Dobravčevo koruzo, kako jo zdelavajo vrane! In nobenega strašila nimajo v nji. Kar svojega dekliča naj bi postavili vanjo!«

»Ne vem, da Dobravka tega ne vidi!«

»Vidi že, samo reči si ne upa. Otroka se boji!«

»Vem. Le tega ne vem, kdo je bolj prismojen?«

»Pst! Nekdo gre. — Tako!«

»Če je slišala?«

»Naj!«

In je res slišala. Svojo obsodbo je slišala. Kako jo je zapeklo! In še mater obsojajo radi nje! Najrajši bi se vdrla v zemljo. Včeraj so jo pa hvalili. Včeraj v obraz! Danes pa, na samem, ko jih nihče ne sliši, ali ko vsaj mislijo, da jih nihče ne sliši — danes pa vse drugače. To so ljudje!

Slabe volje je prišla Barbika domov. Ko' bi le vedela, kdaj govore ljudje resnico! V nedelje ali v delavnike? V obraz ali za hrbtom? Toda odjenjati, stopiti na pot skromnosti — to bo šlo težko, to bo šlo zelo težko!

Tako se razvada v človeka zagriže.

Lea Fatur: Lisica, hijena in krokodil.

(Afriška pripovedka.)

LAKOMNA hijena in zvita lisica sta sklenili, da bosta lovili skupaj in si delili plen. Misliła je lisica, da bo prekanila pri deljenju hijeno, toda hijena, močnejša od lisice, je iztrgala vedno boljši in večji kos ulovljene živali. Od ribe so ostale lisici samo luskinе, od purana samo perje, od zajca samo ušesa. Hijena se je redila, lisica pa hujšala. Premišljevala je lisica, kako bi se rešila svoje prijateljice. Rekla je nekoč hijeni, da jo

boli glava od premastne večerje in da mora malo na sprehod.

Gre lisica in premišljuje, pa naleti — o čudo! — na starega krokodila. Zvijal se je in stokal pod velikim drevesom, daleč od jezera, kjer mu je bil dom. »Stric!« je zavpila lisica. »Za božjo voljo, kaj pa delate na suhem? Prišel bo lovec in vas bo končal.«

Krokodil se je razjokal. »Pomagaj mi, teta lisica! Vse ti povem. Bil sem lačen in prežal sem, da pride kaj k vodi. Pa ti je res prišla lepa mlada antilopa — kako slastno meso, teta moja! Pa je prišla in obstala. Ko me je pa zagledala — se je obrnila... Klical sem za njo: »O ti presladka! Ne beži! Tako si lepa — za ženo te vzamem! Počakaj, da se pomeniva!« Pa mi je rekla, smrklja nemarna, da ji je rekla njena mati, naj beži pred prilizovalci. Jokal sem, pa se je smejala: da že ve, kaj so vredne krokodilove solze... Tekel sem za njo in zatekel sem se do sèm in zdaj ne morem domov. O pomagaj mi, preljuba teta!«

Lisica se je razveselila. Potolažila je krokodila: »Ne boj se! Vse bo dobro, samo ubogati moraš. Ko pridem jaz s hijeno k tebi, se ne smeš ganiti. Delaj se mrtvega, dokler ne prideš v vodo.«

Vesela gre lisica po hijeno. Reče ji: »Imenitna gostija, botra! Samo malo trdo je meso; treba ga bo spraviti v vodo, da se odmeči. Moj ljubi stric krokodil je bil že star.«

»Krokodil? To bo mesa!« je poskočila hijena in mislila, kako bo pustila lisici samo trdo luskinasto kožo. Prišli sta do krokodila, ki se pa ni genil, kakor da je res mrtev. Lisica zajoka. »O ljubi striček! Le primi ga ti, botra, za rep in vlecí ga v vodo; jaz ne morem od žalosti.«

Hijena se je uprla z vso močjo in krokodila vlekla in vlekla... Lisica je pa hodila za njo in se jokala. Ko je pa privlekla hijena, vsa izmučena, krokodila do vode — havs! — je zarežal krokodil in imel že polovico hijene v žrelu. Lisica je zaplesala od veselja po bregu in zapela: »Gostimo se, gostimo! Meni luskinine — tebi meso.«